

REIVINDICANT LA VELLESA

“L’art de ser vell” (Ramon M Bosch Vendrell)

Des dels 40 anys (ni jove ni vell!), reivindico el dret a poder-me anar fent vell :

- No sumar edats, com ho fa l’arqueologia.
- Lluny les ganes de ser gran... alguns ja ho som de mida.

Tinc ganes d’anar-me fent vell... però us demano als més grans que jo que m’ajudeu a tenir ganes de fer-me vell.

Què em fa por de fer-me vell?

- **Creure que la “tercera edat” és un bloc aïllat de la resta:**
 - Això si molt reconegut
 - Però amb molt poc pes a la vida de debò (semblant al que pot passar amb els joves...)
- **Una tercera edat uniformitzada:**
 - Tot col·lectiu uniformitzat és rentable i manipulable: que mengin, que viatgin (fins aquí és gaudir merescudament de la vida...), ... però què més?
 - La uniformitat fa perdre la riquesa de matisos de les persones...
 - *un metge molt gran potser no entrarà al tren de les darreres tecnologies, però pot aportar d’una forma eficaç una càrrega de generositat i humanitat que no sols dona ànim al pacient, sinó que complementa i enforteix la tasca de la medicina ordinària,*
 - *els homes i dones de cultura i associacions, potser han de deixar que les noves generacions vagin fent uns lògics i sans relleus, però poden ser **els veritables motors de la constància** i d’allò més petit que dona profunditat a la tasca.*
- **“El temps no passa?... doncs malament!”**
 - Madurar, créixer és bo: forma part ineludible de la vida, i hauria de ser una veritable fita ésser-ne protagonista.... *Evitem el síndrome de la “Processionària”.*
 - El que cal veritablement és dignificar amb la dignitat que li pertoca la vellesa, no amagar-la de forma vergonyant com fan els estandarts de la moda avui.

Què li demanaria des dels meus 40 anys?

(Son coses que ja feu, però és bo d’animar-les i potenciar-les)

- **Presència:** Passar de les coses per gent gran, a la gent a les coses... ser part de tot el que és veritablement humanitzador, socialitzador... prenent la veu quan pertoca; aportant de forma creativa i participativa...
- **Llibertat d’esperit:** dieu i viviu com sentiu... no volent imitar el que no toca.
- **Joia pel moment que viviu:** atraieu el desig de ser gran.

Des d’una dimensió espiritual- creient.

- Cridats (vocacionats) al més gran que pot viure i fer una persona: estimar (en contraposició a un món que valora excessivament el rendiment immediat de les persones.

- Oberts a la conversió cada dia: ningú està acabat de fer.
- vivint una vida “reconciliada”: amb Déu, amb els altres i, sobretot, amb si mateix... viure el passat amb gratitud (no sols amb nostàlgia i menys amb ressentiment)
- Viure amb confiança: som sembradors de vida... no som amos, ni som el sol.

Una intuïció final: la vellesa no és una estació de terme, sinó una vagó més de la vida, que avança amb els altres.... alerta amb aquella expressió: “en el meu temps!”.... el teu temps és avui.